

РЕШЕНИЕ

№ 6130

гр. София, 27.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **3626** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е по жалба на Българския фармацевтичен съюз /Б./,представяван от проф. А. Х. С.-председател на УС на Б., чрез пълномощника-адв.В. П.-САК срещу Решение изх.№ЗИ-01-16/17.03.2021 г. , изд. от директора на Агенцията за държавна финансова инспекция, с което постановен отказ по Заявление с вх.№ЗИ-01-16/22.02.2021 г. за предоставяне на достъп до обществена информация:Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за резултатите от извършена финансова инспекция на Изпълнителната агенция по лекарствата /ИАЛ/.

Наведените основания за оспорване са за допуснати съществени нарушения на установената форма, на административнопроизводствените правила и противоречие с материалноправните норми-146, т.2 т.3 и т.4 АПК. Тяхното осъществяване е аргументирано с доводи, че в оспореното решение не са изложени фактическите и правни основания за издаването му. За да постанови отказ, ответникът се позовал на постъпило на 10.03.2021 г. становище от наблюдаващия прокурор да не се предоставя достъп до Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за резултатите от извършена финансова инспекция на ИАЛ. В оспореното решение не се съдържа никаква информация дали действително е сезиран наблюдаващия прокурор, нито за неговия акт, на който се основавал отказа. В решението не се съдържа и никаква аргументация и мотивировка защо била приложима нормата на чл.198 НПК. От

съдържанието на решението не ставало ясно дали има образувана предварителна проверка във връзка с необходимостта от събиране на достатъчно данни по смисъла на чл.211, ал.1 от Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/ или има вече образувано досъдебно производство. Ето защо позоваването само на съществуващо становище на наблюдаващия прокурор, без същото е да е описано в мотивите на административното решение или чиито мотиви /на акта на наблюдаващия прокурор, бел. на съдията/ да са най-малкото възпроизведени в решението, навеждало на немотивираност на постановения отказ. Отделно от това предвид систематичното място на нормата на чл.198 НПК, то същата намирала приложение единствено при наличието на образувано досъдебно производство, но не и при извършването на предварителна проверка, която е извънпроцесуална дейност и върху която не се разпростирало правилото на чл.198 НПК, съгласно който „материалите по разследването не могат да се разгласяват без разрешение на прокурора“. В случая липсвали данни за образувано досъдебно производство, поради което в нарушение на материалния закон ответникът се позовал на чл.4, ал.1 ЗДОИ, вр.чл.198 НПК. Най-сетне твърди, че исканата информация не можела да представлява и „материали по разследването“ по смисъла на НПК, доколкото същата не била създадена в рамките на наказателното производство, не съдържала данни за разследвани лица, не съдържала информация за процесуално-следствени действия, нито каквато и да било друга класифицирана или друга защитена тайна.

В съдебно заседание пред АССГ процесуалният представител на жалбоподателя-адв.П. моли за уважаването на жалбата и връщане на преписката на ответника за ново произнасяне със задължителни указания. Поддържа, че по делото се установило липсата на основание за прилагане на чл.198 от НПК към момента на постановяване на съдебния акт.

Ответникът-директорът на АДФИ, чрез процесуалния си представител-юрк.И., оспорва изцяло жалбата и моли за отхвърлянето ѝ. Твърди, че към момента на издаване на решението на директора на АДФИ били спазени всички нормативни изисквания. По отношение на новонастъпилото обстоятелство, а именно прекратяване на досъдебното производство на 16.08.2021 г., поддържа, че към момента на постановяване на процесното решение това обстоятелство не е могло да бъде съобразено от директора, поради което не указвало влияние върху неговата „правилност и законосъобразност“. Постановеното решение по никакъв начин не ограничавало и не нарушавало права на заявителя на достъп до конкретната обществена информация, тъй като той можел да подаде ново искане, при което органът да съобрази фактическите и правни основания към момента на произнасянето си по новото такова искане. Отделно от това, нямало данни постановлението за прекратяване на досъдебното производство да е влязло в сила. Заявява искане за присъждане на разноски-юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 от ГПК, вр.чл.144 от АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 от АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното:

Ответникът е сезиран от Б. със Заявление рег.№ЗИ-01-16/22.02.21 г. за достъп до обществена информация: Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за резултатите от извършена финансова инспекция на ИАЛ

В заявлението е изложено, че Б. е съсловна организация с признати от Закона за съсловната организация на магистър-фармацевтите функции в областта на лекарствоснабдяването в България. В това отношение състоянието и дейността на основния регулаторен орган в тази област-ИАЛ било от важно значение за формирането на оценките и анализите на състоянието на фармацевтичния бранш. Докладът представлявал обществена информация по смисъла на ЗДОИ, като следвало да бъдат заличени наличните в него лични данни на проверявани лица и участници. В заявлението е посочена желаната форма за получаване на информацията-копие на материален носител.

С оспореното пред съда административно решение, ответникът е постановил отказ по заявлението.

Видно от изложените в него мотиви, ответникът е възприел поисканата със заявлението информация за обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, но според него за информацията е приложима разпоредбата на чл.198 НПК, поради което достъп до нея може да бъде предоставен след получаване на разрешение от прокуратурата. В тази връзка е изложено, че АДФИ е поискала становище следва ли да бъде предоставен достъп до Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г., като на 10.03.2021 г. било постъпило становище на наблюдаващия прокурор да не се предоставя достъп до доклада. При тези факти, според ответника, били налице предпоставките за отказ за предоставяне на достъп по исканата информация, на основание чл.2 ЗДОИ, вр.чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ, вр.чл.198 НПК.

От приложените по преписката доказателства се установява, че с Писмо изх.№ЗИ-01-16/08.03.2021 г. директорът на АДФИ е поискал от В. М.-административен ръководител на Специализираната прокуратура становище следва ли да бъде предоставен достъп на заявителя, предвид факта, че с Писмо изх.№ДИД2-СФ-19/16.10.20 г. и Писмо изх.№11-02-84 2020 от 08.01.21 г., АДФИ е изпратила до С. градска прокуратура заверено копие от Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г., заключението и доказателствата към него, отразяващи резултатите от извършената финансова инспекция на ИАЛ.

Административният ръководител на Специализираната прокуратура е отговорил с Писмо изх.№397/19.03.21 г., приложено в преписката и прието като доказателство в съдебното производство, че регламентът на чл.198, ал.1 НПК е приложим, но без да сочи защо. Липсва и позоваване на образувано висящо досъдебно производство, нито се сочи, че Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. е приобщен към материалите по него, ако има образувано такова.

С Писмо по пр.пр. №2335/2019 г. от 10.03.2021 г., в отговор на писмо изх. №ЗИ-01-10/19.02.21 г. на АДФИ / което не се съдържа в адм.преписка, бел. на съдията/, Д. Ш.-прокурор в Специализираната прокуратура е уведомил директора на АДФИ, че с постановление от 24.02.21 г. пр.пр.№8716/2020 г. по описа на С. градска прокуратура, д.п.№378/20 г. по описа на С. при СГП било присъединено към пр.пр. №2335/19 г. по описа на Специализираната прокуратура. Касателно молбата за становище относно разгласяване на материали, прокурор Ш. със същото писмо е уведомил директора на АДФИ, че в „качеството на наблюдаващ прокурор“ не дава съгласие по чл.198 НПК за разгласяване на материали по досъдебното производство „и по конкретно да бъде предоставен достъп на Национално сдружение „Народно щастие“-гр.С. до Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за извършена проверка на ИАЛ.“

Предвид липсата на еднозначна информация в писмото от 10.03.21 г. на СП за това дали Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. е част от „материали по разследването“ по пр.пр. №2335/19 г. по описа на СП и обективирания в него изричен отказ на наблюдаващия прокурор да бъде предоставен достъп, но не на заявителя-Б., а на друго лице- Национално сдружение „Народно щастие“-гр.С., в съдебното производство е изискана нова справка от наблюдаващия прокурор Д.Ш..

В постъпилото в АССГ на 21.06.2021 г. писмо /с изх. номер от 18.06.21 г. по регистъра на СП/, подписано от Д.Ш., в качеството на заместник административен ръководител на Специализираната прокуратура /СП/, се излага, че пр.пр.№2335/19 г. по описа на СП, д.п.№87/20 по описа на С. при СП е образувано на 20.05.20 г. за престъпление по чл.282, ал.1 НК, вр.чл.26, ал.1 НК. Образуването на това досъдебно производство не е станало по повод Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за извършена проверка на ИАЛ, но този доклад представлява част от доказателствения материал и е предмет на разглеждане и анализ по посоченото досъдебно производство, тъй като въпросният доклад първоначално е бил част от пр.пр. 378/20 г. по описа на С. при СП, което впоследствие е било присъединено към пр.пр. 2335/2019 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г. Разследването по пр.пр. 2335/2019 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г. по описа на С. при СП не е приключило.

Във връзка с твърдение на жалбоподателя, че на интернет страницата на СП към 23.09.21 г. е налична информация, че досъдебното производство е прекратено, съдът изиска нова справка. В постъпилата такава с вх.№33715/06.10.21 г. по регистъра на АССГ, Д.Ш., като заместник административен ръководител на СП уведомява съда, че пр.пр.№2335/19 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г по описа на С. при СП е прекратена на 16.08.21 г. с постановление на наблюдаващия прокурор на същата дата.

При тези фактически установявания, съдът обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима.

Налице са положителните условия, съотв. липсват пречките, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба по чл.159 АПК. Жалбата е подадена срещу акт, който подлежи на съдебно оспорване /чл.40, ал.1 ЗДОИ/ и от надлежна страна, процесуално легитимирана да го направи-заявителят, засегнат от постановения отказ /чл.147, ал.1 АПК/. Подадена е и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл.149, ал.1 АПК, вр.чл.40, ал.1 ЗДОИ-решението е съобщено на жалбоподателя на 22.03.2021 г., видно от приложеното в преписката известие за доставяне, а жалбата е подадена чрез ответника на 06.04.21 г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното административно решение е издадено компетентен орган-директора на АДФИ. Компетентността на органа произтича от чл.28, ал.2, вр.чл.3, ал.1 ЗДОИ, чл.6, ал.1 и чл.9, ал.1 от Закона за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/. Съгласно посочените норми от ЗДФИ, АДФИ е администрация към министъра на финансите, и се представлява и ръководи от директор. Следователно директорът на АДФИ е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ и той е органът който се е произнесъл по заявлението, като е издал процесното административно решение-чл.28, ал.2 ЗДОИ. Спазена е установената форма за административния акт-чл.59, ал.2, вр. ал.1 от общия процесуален закон-АПК, доколкото в специалния приложим закон-ЗДОИ не е предвидено нещо различно. Актът е в писмена форма, посочено е наименованието на

органа, който го издава, наименованието на акта, изложени са фактическите и правни основания, послужили за издаването му. За част от мотивите на органа, съответно на задължителната съдебна практика, се приемат и съображенията, съдържащи се в документите от преписката по издаването на акта. Допустимо е мотивите за издаването на акта да се съдържат в отделен документ, подготвящ неговото издаване или дори, но най-късно в съпроводителното писмо, с което жалбата се изпраща за разглеждане в съда /Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на Върховния съд; Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., ОС; Постановление на Пленума на Върховния съд № 4 от 22.09.1976 г./

Целта на мотивите е да се разкрият съображенията, по които е издаден административния акт, което от една страна дава възможност на съда да упражни ефективен съдебен контрол върху законосъобразността на акта, а от друга осигурява на страните - адресати или заинтересовани от него своевременно да организират защитата си.

Като съобразява фактическите основания, изложени в оспореното административно решение и данните от документите по преписката, подготвящи издаването му, съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя за нарушение на установената форма.

Допуснати са обаче съществени нарушения на административно-производствените правила. Оспореното административно решение е издадено в нарушение на чл.35 АПК- без да са изяснени фактите и обстоятелствата от значение за случая и без реално и съдържателно да е обсъдено дали са налице всички останали, извън възприетата от органа пречка, основания по ЗДОИ за предоставяне на поисканата информация.

В тази връзка, на първо място съдът сочи, че Писмо изх.№397/19.03.21 г. на адм.ръководител на СП не установява нито наличието на висящо досъдебно производство, нито че Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. е приобщен към материалите по него, ако има образувано такова. От второто приложено в преписката писмо-Писмо по пр.пр. №2335/2019 г. от 10.03.2021 г. се установява наличието на висящо досъдебно производство, но липсва еднозначно посочване, че процесният доклад на АДФИ е част от материалите по разследването, а отделно от това отказът на наблюдаващия прокурор касае друг правен субект, а не Б., както съдът вече посочи във фактическите си установявания. Други данни в адм. преписка липсват, а тези, които се съдържат не са били достатъчни за изясняването на релевантните за произнасянето по заявлението на Б. факти.

По приложението ма материалния закон:

От събраните в съдебното производство допълнително /извън събраните от ответника по преписката/ доказателства несъмнено се установи, че към 18.06.2021 г. е налице пр.пр. №2335/19 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 по описа на С. при СП, която била образувана на 20.05.20 г. за престъпление по чл.282, ал.1 НК, вр.чл.26, ал.1 НК. Образуването на това досъдебно производство не е станало по повод Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за извършена проверка на ИАЛ, но този доклад по сведение на наблюдаващия прокурор от СП-Д.Ш. представлява част от доказателствения материал и е предмет на разглеждане и анализ по посоченото досъдебно производство, тъй като въпросният доклад първоначално е бил част от пр.пр. 378/20 г. по описа на С. при СП, което впоследствие е било присъединено към пр.пр. 2335/2019 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г.

Тук е мястото да бъде посочено, че понятието „материали по разследването“ по

смисъла на чл.198 НПК, обратно на защитната теза на жалбоподателя не обхваща само материали, създадени в рамките на наказателното производство, съдържащи данни за разследвани лица и извършени процесуално-следствени действия. Докладите по чл. 19 от Закона за държавната финансова инспекция /ЗДФИ/ от извършени финансови инспекции са годно доказателствено средство по смисъла на чл.127, ал.1 НПК. Дали процесният доклад е такъв, т.е. дали е бил служебно изпратен от АДФИ по реда на чл.19 ЗДФИ на С. градска прокуратура и дали той е законния повод /чл.207, ал.1 НПК/ за образуването на пр.пр. 378/20 г. по описа на С. при СГП /впоследствие присъединена към пр.пр. 2335/2019 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г./ или е бил изискан от СГП впоследствие във връзка с вече образувано досъдебно производство, не се установява в пределите на настоящото съдебно производство. Това е и ирелевантно. Същественото е, че НПК не изисква нарочен акт на разследващ орган, с който се приобщава писмено доказателствено средство към материалите по разследването в досъдебното производство, а наблюдаващият прокурор от СП дава писмено сведение на съда, че докладът представлява „част от доказателствения материал“ по досъдебното производство, което съдът е длъжен да зачете.

Съществено е и да се посочи още, че Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. на АДФИ не е акт на орган на съдебната власт, а на административен орган при упражняване на административна дейност, т.е. за достъпа до него е приложим на общо основание реда по ЗДОИ, като липсва друг предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация по смисъла на чл.4, ал.1 ЗДОИ.

Дотогава, докато Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. на АДФИ е част от „материалите по разследването“, същият представлява „защитена тайна“ по смисъла на чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ и достъп до него може да бъде даден от задължения субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ, създал обществената информация-АДФИ в случая-само с разрешение на наблюдаващия прокурор по арг. от чл.198, ал.1, вр. чл.196, ал.2 и ал.1 НПК.

И приобщаването на доказателства и доказателствени средства и разрешението или отказа да бъде дадено разрешение от наблюдаващия прокурор по чл.198, ал.1 НПК са изцяло относими към дейността на прокуратурата и то единствено в досъдебната фаза на наказателния процес. Те не подлежат на съдебен контрол в досъдебното производство, и още по-малко от административния съд.

Действително това законово разрешение е възможно да създаде двупосочни проблеми- несъвместимо с презумпцията за невиновност разгласяване с разрешение на наблюдаващия прокурор на материали, подкрепящи единствено тезата на обвинението и публични коментари на прокурори /виж. Решението от 12.10.21 г. на ЕСПЧ по делото Е. и Н. Б. срещу България/, съотв. „скриване“ от обществото за неопределено дълъг период от време на информация от значим обществен интерес, чрез неподлежащо на съдебен контрол в досъдебното производство необосновано или произволно приобщаване на писмени доказателствени средства към „материали по разследването“ и издаване на разрешение от наблюдаващия прокурор по чл.198, ал.1 НПК за тяхното разгласяване. Тези проблеми обаче не могат да бъдат разрешени от съда, а само от законодателя, като законово се регламентират предпоставките за упражняването на тези правомощия от

прокурора или ефективен механизъм за съдебния им контрол в хода на досъдебното производство.

Установи се по делото обаче, че пр.пр.№2335/19 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г по описа на С. при СП е прекратена на 16.08.21 г. с постановление на наблюдаващия прокурор на същата дата. Следователно отпаднала е единствената пречка, на която ответникът се е позовал, за да постанови оспорения отказ. Неоснователна е защитната му теза, че прекратяването на досъдебното производство е ирелевантно за законосъобразността на оспореното адм.решение. Решението на съда трябва да отразява правното положение между страните по делото, каквото е то в момента на приключване на съдебното дирене пред АССГ, което задължава съда да вземе предвид фактите, настъпили след издаването на административното решение, ако те са от значение за спорното право-налице ли са или не предпоставките за предоставяне на поисканата със заявлението обществена информация, в случая- арг. от чл.142, ал.2 АПК.

Неоснователно е и възражението му за липса на данни, че постановлението за прекратяване на досъдебното производство е влязло в сила, по следните съображения:

Първо, „влязло в сила“ постановление на прокурора за прекратяване на досъдебното производство като понятие не съществува по арг. от чл.243, ал.4 и ал.10 НПК. Препис от постановлението за прекратяване на наказателното производство се изпраща на обвиняемия, на пострадалия или неговите наследници, или на ощетеното юридическо лице /ако има такива в конкретния случай/, които могат да обжалват постановлението пред съответния първоинстанционен съд в седемдневен срок от получаването на преписа. Постановлението за прекратяване на наказателното производство, което не е било обжалвано от обвиняемия или от пострадалия или неговите наследници, или от ощетеното юридическо лице, може служебно да бъде отменено от прокурор от по-горестоящата прокуратура. Отмяната може да се извърши в срок до две години, когато производството е образувано за тежко престъпление, и в срок до една година - в останалите случаи, от издаването на постановлението за прекратяване на наказателното производство. В изключителни случаи главният прокурор може да отмени постановлението за прекратяване на наказателното производство и след изтичането на този срок.

Второ, единствената хипотеза, при която може да се говори за прокурорско постановление за прекратяване на досъдебно производство като стабилен акт, е тази, при която кумулативно са осъществени следните предпоставки: 1.има правоимащи лица по чл.243, ал.4 НПК, 2. Някое от тези лица го е оспорило в 7-дневен срок от съобщаването и 3.съдът е потвърдил постановлението за прекратяване. Във всички останали случаи, предвид правомощието на главния прокурор по чл.243, ал.10 НПК, което не е ограничено със срок, постановлението за прекратяване на досъдебното производство може да бъде служебно отменено безсрочно.

С издаването на постановление от наблюдаващия прокурор за прекратяване на досъдебното производство, обаче, отпада фигурата на „наблюдаващия прокурор“, досъдебното производство е прекратено. Следователно от този момент-момента на издаването на постановлението за прекратяване на

досъдебното производство-няма и материали по разследването по смисъла на чл.198, ал.1 НПК /арг. вкл. от чл.243, ал.11 НПК/. Отпаднала е следователно пречката по чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ- докладът след 16.08.2021 г. не представлява защитена тайна, защото не е част от материалите по разследване по конкретно досъдебно производство-такова вече няма.

По делото няма данни и не се констатира, че процесният доклад представлява на друго основание защитена тайна по смисъла на чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ.

Няма данни и не се твърди, че поисканата информация засяга интересите на трети лица /чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ/, а и в заявлението изрично е уточнено, че ако докладът съдържа лични данни за проверявани лица и участници, те следва да бъдат заличени.

Отделно от това, според съда е налице и хипотезата на надделяващ обществен интерес по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ - "Надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, сред които е АДФИ. Не без значение е и обстоятелството, че обект на доклада са констатации от проверката, извършена на друг държавен орган, който сам по себе си е също задължен субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ-ИАП, която е специализиран орган към министъра на здравеопазването за надзор върху качеството, безопасността и ефикасността на лекарствата /чл.17, ал.1 Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина/. И още повече при условия на повишено внимание на обществото, в условията на епидемиологична обстановка. Следва да бъде отчетен вкл. § 1, т.5 букви от „а“ до „д“ от ДР на ЗДОИ, вр.чл.17 ЗДОИ, съгласно който „не представляват производствена или търговска тайна /ако такава се съдържа в процесния доклад/ факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите, но е налице надделяващ обществен интерес от разкриването ѝ. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато тя: а) дава възможност на гражданите да си съставят мнение и да участват в текущи дискусии; б) улеснява прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3, ал. 1 относно вземаните от тях решения; в) гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите задължения от субектите по чл. 3; г) разкрива корупция и злоупотреба с власт, лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконосъобразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; д) опровергава разпространена недостоверна информация, засягаща значими обществени интереси.

Съдът сочи най-сетне и това, че информацията, която е обществена по легалното определение на чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти.

В обобщение поисканата информация е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, от вида посочен в чл.10 ЗДОИ-официална информация, която се

съдържа в акт на държавен орган, който не принадлежи към органите на съдебната власт /Решение №11711 от 05.08.2019 г. на ВАС по адм.дело №12928/2017 година/. Редът за предоставянето е този, установен в ЗДОИ, като е отпаднала пречката по чл.37, ал.1, т.1 ЗДОИ- Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. на АДФИ вече не е защитена тайна, като от част от „материалите по разследването“. Пр.пр.№2335/19 г. по описа на СП, досъдебно производство №87/20 г по описа на С. при СП е прекратена на 16.08.21 г. Не се констатира и друго основание за постановяване на отказ за предоставянето й.

Достъпът до обществена информация е субективно право, предоставено на физическите и юридическите лица от Конституцията - чл. 41, ал. 1 и 2, във вр. с чл. 4, ал. 1 и 3 ЗДОИ. К. законодател е този, който с оглед на значението на правото на достъп до информация за съществуването на конституционно установения ред, е формулирал същото като право на всеки. Понятието „всеки“ в чл. 41, ал. 1 от Конституцията, казва К. съд в своето решение № 7 от 4.06.1996 г. на Конституционния съд по конституционно дело № 1/1996 г., „очевидно поставя правото да се търси, получава и разпространява информация в общия контекст на комуникационните права“, т.е. на свободата на словото, което „представлява един от фундаменталните принципи, върху които се гради всяко демократично общество, и едно от основните условия за неговия напредък и за развитието на всеки човек“. Правото на всеки на достъп до информация е част от „цялостната конституционна защита на различните аспекти на процеса на свободна комуникация“. Именно поради тази същност на правото на достъп до информация К. съд изрично подчертава изключителната важност „на това да се даде възможност релевантната за управлението на обществените процеси информация да бъде достояние на всеки, който иска да я получи“.

Липсата на пречки към датата на приключване на устните състезания по делото за предоставяне на поисканата информация обуславя и материалната незаконосъобразност на постановения отказ.

По изложените съображения оспорения отказ се отменя, а преписката се връща за ново произнасяне при спазване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона.

С решението разноски не се възлагат /чл.172а, т.7 АПК/. Искане за присъждане на разноски е отправено до съда единствено от ответника за защитата му осъществена от юрисконсулт, но правото му за това не е възникнало-чл.143, ал.3 АПК

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2, чл.174 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Българския фармацевтичен съюз ,представяван от проф. А. Х. С.-председател на УС на Б. на Решение изх.№ЗИ-01-16/17.03.2021 г. , издадено от директора на Агенцията за

държавна финансова инспекция, с което е постановен отказ по Заявление с вх.№ЗИ-01-16/22.02.2021 г. за предоставяне на достъп до обществена информация:Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за резултатите от извършена финансова инспекция на Изпълнителната агенция по лекарствата.

ИЗПРАЩА делото като преписка на директора на Агенцията за държавна финансова инспекция за ново произнасяне по Заявление с вх.№ЗИ-01-16/22.02.2021 г. за предоставяне на достъп до обществена информация:Доклад №ДИД2-СФ-19/16.10.2020 г. за резултатите от извършена финансова инспекция на Изпълнителната агенция по лекарствата, в 14-дневен срок от съобщаване на решението, при съобразяване с дадените в мотивите към решението задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

**Решението е окончателно и не подлежи на обжалване /чл.40, ал.3 ЗДОИ/.
Решението да се съобщи на страните за сведение чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 АПК.**

СЪДИЯ: